

Szabó T. Anna

Térrács

Mindenben minden. Csupa elemi cella.
Rácsparaméter, konstelláció.
Fraktál vagy gráf nem kérdi, mi a célja,
és nem mondja meg, mi rossz és mi jó.

Be vagyunk zárva, be vagyunk kerítve.
Csak a lélek nem kristályszerkezet.
Mégis egy könyvben fekszünk, kiterítve:
hisz mindenünknek mi adtunk nevet.

Atom

Vagy nézzük akkor ezt a hópihét:
milyen bonyolult, milyen egyszerű.
Élet nélkül is szabályos a lét,
nem fér hozzá sem bánat, sem derű.

Persze, ki tudja. Pusztá fizika?
Vagy logika? Vagy ez a szeretet?
Hajolj közel: most pont rád néz az Úr,
és jókedvében hópihét nevet.

Vérbeszéd

a világ nagy lepedője
gonoszokkal teleszőve
a világ nagy puha teste
sárba vérbe beveretve

csap az ostor üt az óra
ha deresre ha karóra
csupasz asszony puha melle
baba pislog ki alóla

kit a falhoz kit a falra
ki aranyba ki bilincsbe
ha a hóhér belelendül
milliókat lök a nincsbé

jajuk égig csap a sárból
mi a sok vér fogantja?
jön a válasz, jön a visszhang:
van az istennek is anyja

Angyal

Angyal, angyal, langy alázat,
te szítod a hangya-lázat,
lelkünk ezer volttal rázod,
ember-létünk magyarázod.

Kaput nyitsz az odaátnak,
akik hisznek, odalátanak,
tülekednek, magyaráznak,
falon vakon kaparásznak.

Angyal, angyal, büszke fenség,
belőled él a mindenség,
test-ruhában meztelenség,
érthetetlen elevenség.

Éva

Nézek és néznek, sírnak és sírok,
ölelek, míg ölelni bírok.

Eszem, utána engem esznek,
Szültem, és egyszer eltemetnek.

Nem kérdem már: miért, miért nem.
Hisz glóriával átallépek.